

Az órák és évek kövéből
nehéz kriptát emeltem én:
az évek falának tövéből
nem költ fel többet több remény.”

(Babits Mihály: Az életemet elhibáztam)

Ha Te írnád ezen emlékező sorokat, szebb lenne, irodalmibb, mélyebb. Babits minden sorát értetted, érezted, szeretted. Megcsodáltuk. Babits testi kínjait megérti, átérzi a belgyógyász. Lelki gyötrelmeidet kevesen sejtettük, mélységét nem mértük fel. Nem éreztük, hogy segíthetnénk. Megbízunk abban, hogy oly sok kapocs kötött ehhez a világhoz, hozzánk. Mindenhez közöd volt: irodalom, zene, történelem, tájak, emberek. Mindenkit ismertél, mindenki szeretett. Mindenhol központban voltál. Közösség teremtődött körülötted. „Megszelídítetted” azokat, akik közel kerültek hozzád, és azt hittük, felelősséggel tartozol értünk.

Valószínűtlen, ami történt. A szőke fej, a huncut mosoly, mellyel előadások hozzászólójaként felálltál és „laikus kérdéseiddel” a mindennapok gyakorlatára fordítottad, kategorizáltad a legbonyolultabban előadott új ismereteket is, nincs többé. Kevesen vannak, akik hozzád hasonlóan tudják, hogy a rossz, unalmas előadás bűn. Minden szereplésed műgonddal felépített fellépés volt, mely a hallgatóság számára igazi élményt jelentett. Szerkesztői, szervezői munkád során ezer érdekes, új ötleted volt. Azt hittük „Sziporka” kimeríthetetlen. Tévedtünk. Távozott közülünk Csillag Jóska barátunk. Lelkünk még a miérttel babrál, de e világi jelenléted lenyomatát mindvégig őrizni fogja. Ezután hiánnyal leszel jelen közöttünk.

Dr. Csillag József, 1947. december 3-án született, Kapuváron. Középiskoláit a budapesti Fazekas Mihály gimnáziumban végezte. 1972-ben szerzett általános orvosi diplomát a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen. Végzés után 2 évig az I. sz. Kémia és Biokémiai Intézetben, majd 1974-től a SOTE I. sz. Belgyógyászati Klinikáján dolgozott. 1978-ban kötött házasságot. Felesége Deme Eszter. Két gyermekük van, Béni és Márton.

1978-ban belgyógyászatból, 1982-ben nukleáris medicinából, 1987-ben endokrinológiából szerzett szakvizsgát. 1984-85-ben a W. Alton Jones Cell Science Center (Lake Placid, NY, USA) vendég kutatója. 1990-től a Veszprémi Csolnoky Kórház II. sz. Belgyógyászati Osztályát vezette egészen 2004-ben tragikus hirtelenséggel bekövetkezett haláláig.

Munkája mellett, 1982-től hosszú éveken át a Magyar Belorvosi Archívumot szerkesztette. Tagja volt a Medical Tribune Group szerkesztőségének, a Magyar Belgyógyászati Szakmai Kollégiumnak, a Magyar Belgyógyász Társaságnak, a Magyar Endokrinológiai és Anyagcsere Társaságnak - mely Pajzsmirigy Szekciója egyik legaktívabb képviselőjeként ismertük -, a De juRe Alapítvány felügyelő bizottságának. Megalkotója és mindvégig szellemi atyja a „PECH – széria” néven elhíresült, a dunántúli endokrinológusokat összefogó rendezvény-sorozatnak.

Az utolsó klasszikus belgyógyászok egyike, aki hitt az ember, az emberiség, a tudományok és a művészetek egységében.

Ezúton búcsúzom Tőled a Magyar Belgyógyász Társaság, az Endokrinológiai és Anyagcsere Társaság, a barátok nevében.

„Én halni indulok, ti élni: de, hogy közülünk melyik megy jobb sors elé, az mindenki előtt rejtve van.” (Szokratész)

(Prof. Szabolcs István szavai a temetésen)